

munerne skal betale Nævnenes Kontorhold, men der skjuler sig under denne Ændring en Uoverensstemmelse mellem Kommunalbestyrelsen og Nævnene her i København med Hensyn til deres indbyrdes Kompetence. Jeg ved, at der for Øjeblikket er Forhandlinger i Gang i saa Henseende. Nævnene mener sig, naar de er nedsatte, at være selvstændigt virkende, og jeg maa ogsaa give dem Medhold i den Anskuelse, at deres Virksomhed ifølge Loven er saadan; men paa den anden Side er det rigtigt, at Kommunerne, som nedsætter dem og skal yde Bevillingerne til dem, maa have den fornødne Kontrol med de Bevillinger, der gives. Det, som er Genstand for Forhandlingen, er altsaa Spørgsmaalet om at tilvejebringe en passende Myndighed for Kommunen paa det finansielle Omraade, uden at den derfor behøver at trænge ind i Nævnenes øvrige selvstændige Myndighed. Disse Betragtninger er Grunden til, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Forslag, men maa forbeholde mig min Stilling til det under de Forhandlinger, som føres, og under Sagens videre Behandling.

Under Nr. 11 har et Flertal stillet et Ændringsforslag, som indeholder forskellige nye Bestemmelser vedrørende Nævnenes Afgørelser. Der staar heri, at de skal begrundes, men at begrunde dem virkeligt og udførligt vil være uoverkommeligt; en kortfattet Begrundelse kan derimod naturligvis fremsættes. Den Bestemmelse, at Afgørelsen skal foreligge senest inden 4 Uger efter Sagens Indbringelse — tidligere har der kun staaet „saa vidt muligt inden 4 Uger“ —, vil sikkert ikke kunne overholdes. Jeg maa derfor mene, det var rigtigt at bibeholde den oprindelige Bestemmelse. Frister sættes jo ind i Lovene, men med deres Overholdelse tager man det ikke saa forfærdelig strengt, og „senest“ vil kun være en yderligere Indskærping af, at Afgørelsen saa vidt muligt skal foreligge i Løbet af den Tid. Det sidste Punktum i Ændringsforslaget: „Enhver Afgørelse skal inden 8 Dage meddeles Parterne“, kan derimod utvivlsomt tiltrædes, for det kan sikkert lade sig gøre.

Under Nr. 14 har Udvalget foreslaaet, at Bestemmelsen om Regulering af Huslejen for møblerede Lejligheder og Enkeltværelser, som efter Lovforslaget ogsaa skulde omfatte Lejligheder med Kost, ændres saaledes, at den ikke gælder, naar det er fuld Kost, der er Tale om. Denne Ændring kan jeg i og for sig billige. Ved at kræve al Kost ind under Huslejeregu-

leringen vilde man stille Nævnene en Opgave, som ligger noget udenfor deres nuværende Opgave. Pensionatsspørgsmaalet — hvis et saadant maatte opstaa paa en saadan Maade, at det blev nødvendigt for Samfundsmagten at beskæftige sig dermed — kan sikkert bedst løses selvstændigt. Den ærede Ordfører, som beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, nævnedes, at man kunde indføre en Bestemmelse om, at Pensionærer kunde sige Kosten af, paa samme Maade som Udvalget foreslaar, naar der er Tale om delvis Kost. Dette tror jeg ikke kan lade sig gøre, thi Pensionatsvirksomheden er grundet ikke blot paa Udlejning af et Værelse, men ogsaa paa den Fortjeneste, som kan faas ved at give Kost til Værelsets Indehaver. Hvis man nu indførte den Bestemmelse, at Pensionærerne efter at have boet i Pensionatet en kort Tid kunde sige Kosten af og dog have Krav paa at beholde Værelset, vilde det sige, at efterhaanden kunde Pensionatsindehaverens Virksomhed som Leverer af Kosten ophæves af Beboerne, der maaske endog saa kunde tage Bolig i Pensionatet blot med den Hensigt at skaffe sig et Værelse og kun midlertidigt at tage Kosten. Den af Ordføreren anviste Udvej lader sig derfor sikkert ikke anvende. Jeg tror, det er rigtigt, at man bevarer den Enighed, der har været hidtil om dette Spørgsmaal, saaledes at man eventuelt løser Pensionatsspørgsmaalet paa anden Maade, hvis det maatte blive nødvendigt.

Derfor kan jeg ogsaa godt tiltræde Ændringsforslag Nr. 16, som angaar Udlejning af møblerede Lejligheder med delvis Kost, thi dér er det Lejligheden, som er Hovedsagen, og Kosten er en Biting, der undertiden har større Betydning for Lejeren end for Udlejeren. Naar det er nødvendigt at tage delvis Kost ind under Reguleringen af møblerede Lejligheder, er det, fordi den delvise Kost ellers kunde anvendes til at omgaa Bestemmelserne om disse Lejligheders Inddragning under Reguleringen.

Et Mindretal har under Nr. 22 foreslaaet, at 5te Stykke i § 6 A. skal udgaa. Jeg maa selvfølgelig foretrække, at Stykket bliver staaende, men det er jo en ny Bestemmelse, som gaar noget videre end de øvrige Bestemmelser i Loven. Jeg har næret nogen Betænkelighed ved at optage den, men har ladet disse Betænkeligheder overvinde ved de stærke Ønsker, der fra anden Side fremsattes desangaaende.

Endelig skal jeg omtale det samlede Udvalgs Forslag om Oprettelse af en Ap-